

Lars Løkke Rasmussens tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Fhv. statsminister, MF,
løsgænger

Dato

2. februar 2021

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Omstændigheder

Folketingets medlemmer skulle stemme om, hvorvidt de ville rejse en rigsretssag mod den tidligere udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg i sagen om ulovlig adskillelse af asylpar. Talen blev holdt inden afstemningen.

Om lidt rejses den kun sjette rigsretssag siden demokratiets indførelse i Danmark.

Den første i mere end et kvart århundrede, det er ret alvorligt.

De fleste har besluttet sig, så debatten, hvori kun halvdelen af Folketinget deltager, har jo mest rituel karakter. – Det passer meget godt til taletidsreglerne; jeg har fem minutter.

Er man tilhænger af lov, orden og retsstat, ja, så skal der rejses tiltale. Hvis ikke, så er man på den forkerte side af den skillelinje.

Så efter den almindelige mening, så må jeg så stå der, men sådan føler jeg mig ingenlunde.

Som statminister fulgte jeg sagen om adskillelse af asyløgtepar med kvinder under myndighedsalderen lidt fra sidelinjen.

Jeg noterede mig det kollektive pres på handling, som bl.a. blev anført af fru Sofie Carsten Nielsen og hr. Dan Jørgensen.

Jeg noterede mig, at ministeren handlede.

Og jeg blev selv – forud for en værdipolitisk forespørgselsdebat her i salen den 4. marts 2016 – briefet af embedsmænd i både stats- og udenrigsministeriet om at være opmærksom på, at den politiske retorik måske nok var lidt hård og firkantet, men at juraen var klar, og at man ikke uden individuel vurdering undtagelsesfrit kunne adskille ægtepar.

Så jeg gik ned i salen forberedt til tænderne. Jeg fik ikke et eneste spørgsmål om sagen.

Personligt har jeg derfor aldrig været i tvivl om, at der politisk blev kommunikeret til den noget firkantede side, men at sagsbehandlingen af ministeriet var tænkt gennemført med respekt for landets love og internationale konventioner.

Nu står vi så her.

Jeg har på linje med alle kolleger her i salen selvfølgelig genlæst instrukskommissionens centrale afsnit, redegørelserne fra advokat Poul Heidmann og prof. Per Schaumburg-Müller, som er bestilt af Venstre, responssummet fra Jon Lauridsen og Ane-Brigitte Gammeljord, som er bestilt af Folketinget, og det seneste skriftlige indlæg fra fru Støjbergs bisidderadvokat, Nikolaj Mallet, som også har været efterspurgt af Folketinget.

Det har vi selvfølgelig alle læst.

"Det handler ikke om udlændigepolitik, det handler ikke om barnebrude, det handler om jura," sagde statsministeren på De Radikales nytårsstævne.

Og man kan jo næsten høre det oversat til en nutidig skandale; det handler ikke om folkesundhed, det handler ikke om mink, det handler om jura.

Men lur mig, og jeg ved selvfølgelig godt, at man ikke må vædde fra Foketingets talerstol, ellers gjorde jeg det gerne, der kommer ikke en rigsretssag mod statsministeren i minkskandalen.

Og et eller andet sted, undskyld jeg siger det ligeud, så må det jo også indgå i vores vurdering af, hvor vi sætter barren for rigsretssager.

Man anlægger ikke en rigsretssag, der vil beslaglægge 15 af højsterets 18 dommere en rum tid frem, for at finde ud af om, der *kan* straffes.

Man anlægger en rigsretssag, hvis man føler sig overbevist om, at det fører til domsfældelse.

På den måde adskiller det sig ikke fra enhver anden straffesag, hvor anklagemyndigheden ikke må rejse en sag, fordi det ville være rart lige at finde ud af, om den tiltænkte er skyldig eller ej.

Og i denne sag, der er det os, Folketinget, der er anklager.

At Folketinget føler sig vildledt og løjet for, det er uomtvisteligt.

Det er desværre sket før, men har ikke ført til en rigsret. Det er blevet håndteret politisk.

Havde fru Inger Støjberg fortsat været minister, da Instrukskommissionen kom med sin beretning, så var hun rimeligvis bleven gået, og Folketinget havde udtalt en alvorlig misbilligelse.

Nu har vælgerne imidlertid allerede besluttet, at fru Støjberg ikke er minister. Og man kan jo ikke gå af med tilbagevirkende kraft.

Men Folketinget kan jo endnu nå at gøre det andet, så det burde Folketinget gøre i enighed.

End ikke fru Inger Støjberg må kunne forsvare, at hun i forløbet har taget let på sandheden over for Folketinget.

Men at føre den første rigsretssag i mere end et kvart århundrede på et grundlag, hvor domfældelsen er tvivlsom, det er en ganske anden sag.

Instrukskommissionen har i det hele tilsidesat vidneudsagnet fra fru Inger Støjberg og centrale embedsmænd i ministeriet.

Vil en rigsret gøre det, når man flytter sig fra noget civilretligt til noget

strafferetligt?

Eller er vi i virkeligheden her ved kernen i det forbehold som Folketingets egne advokater tager, når de siger: "Det kan ikke udelukkes, at rigsretten foretager en anden bevisvurdering end Instrukskommissionen."

Og læser man vurderingerne fra de andre jurister, skabes der endnu mere usikkerhed om en domfældelse.

Ud fra en samlet vurdering når jeg derfor selv den konklusion, at en rigsretssag med langt større sandsynlighed fører til en frifindelse end en domfældelse af fru Inger Støjberg, og hvor er vi så?

Har vi så ikke bare et martyrium?

Og hvis der mod min forventning, dømmes en straf, så vil det sikkert blive den meget lette ende.

Prøv at sammenligne sagens substans med Tamilsagen; mange mennesker i en krigszone, der i lang tid blev nægtet deres retskrav på familiesammenføring til Danmark, til fred og sikkerhed, kontra relativt få mennesker i sikkerhed for krig, der i en kort periode blev forhindret i deres ægteskabelige samkvem.

I den situation kan jeg for mit indre øre høre en fru Inger Støjberg, der udtaler: "At det var alle pengene værd for at redde pigerne."

Domfældelse eller frikendelse; det kommer til at grave grøfterne dybere.

Måske det store flertal i Folketinget burde kigge indad; tage ansvaret for at have gjort udlændigepolitikken til en på mange måder uklædelig kampplads, vende skråen, som man siger, og synke en klump af selvransagelse og komme videre.

Måske er det for sent.

Der er gået skyttegrav og symbolpolitik i sagen fra begge sider, så måske er mayonnaisen så meget ude af tuben, at den ikke kan komme tilbage.

For der har været en stædighed hos fru Inger Støjberg, som jeg også selv fejlagtigt

har tolereret alt for længe, men det her, det er ikke godt for sammenhængskraften i den danske befolkning.

Fru Inger Støjberg har, på linje med andre topfolk i Venstre, hele vejen omtalt Instrukskommissionen som Barnebrudskommissionen, hvilket jeg aldrig, aldrig selv har gjort.

For uanset, hvad man mener om barnebrude, så skal dansk lov og internationale konventioner overholdes.

Det er jo heldigvis slået fast med syvtommersøm af Instrukskommissionen, og det bør et enigt Folketing fastslå i en vedtagelse, der udtrykker misbilligelse af fru Inger Støjberg.

Men en rigsretssag kommer efter min ringe mening til at sætte den fremtidige barre for at føre den slags sager, alt, alt for lavt.

Jeg kan ikke støtte den, jeg føler mig ingenlunde sikker på, at den vil kunne føre til domsfældelse.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Transskription

Tags

Forsvarstale

Relateret

Kristian Thulesen Dahls tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg
2. februar 2021

Inger Støjbergs tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg
2. februar 2021

Rosa Lunds tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg
2. februar 2021

Pernille Vermunds tale ved afstemningen om en rigsretssag mod fhv. minister Inger Støjberg
2. februar 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-loekke-rasmussens-tale-ved-afstemningen-om-en-rigsretssag-mod-fhv-minister->

inger-stoejberg